

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
Website: www.phaphoatu.com

TRÌ CHÚ, SÁM HỎI GIẢI “OÁN NGHIỆP và OAN GIA” TRONG TIỀN KIẾP.

HỎI:

Thưa Cô,

Chúng tôi là những Phật tử thuần thành đi chùa, tụng Kinh, niệm Phật ở Tiểu bang MA, CA, GA, TX, PA, CT, MO, Canada, Cambodia, Australia, Japan, Sweden, VN ..vv.... Không hiểu sao chúng tôi luôn gặp phải những trường hợp khó khăn trong gia đình, ngay cả trong đường đạo, luôn bị nhiều sự khảo đảo, phiền muộn, đau lòng vì trong gia đình của chúng tôi bị mắc phải những thứ bệnh, tật kinh niên mà các Bác sĩ không thể nào điều trị được :

-Như là con cháu, cha mẹ, vợ chồng đang hạnh phúc, khỏe mạnh, tâm trí trong lành, tự nhiên bỏ học, đi lang thang, tánh tình thường dễ nổi sân, ích kỷ, chấp nhất, ganh tỵ, dần dần giải đãi, nhất là việc tu hành lười biếng, hoặc bỏ luôn. Trí óc thần thò, đồ dẫn ra, ăn nói ngược ngạo, nói những lời vô tình, vô nghĩa, vô tri, vô giác, xa cách với người thân. Với con cháu thì khó khăn, lỗi với phải. Phản ứng rất chậm chạp, cái trí thông minh mất dần, không phân biệt được chánh tà, đau lòng nhất là việc vợ chồng ngày càng dâm dật, điên cuồng một cách quái dị, làm cho chúng tôi phải kinh hoàng.

Đêm ngủ thấy quỷ ma, đủ loại hồn thú bò, bay, chạy đầy nhà căn, xé. Thường bị nhiều bóng đen đè, đánh đập, thân xác luôn mệt mỏi, đau nhức ngày đêm, thân thể bầm tím, tứ chi rã rời, sức lực ngày càng yếu đi, ánh mắt không còn tinh anh như trước, đầu óc thì trống trơn như bị mất hồn, không suy đoán được một việc gì đúng cả. Cho nên vợ chồng luôn bất hòa, tình cảnh trong gia đình xáo trộn, công việc làm ăn tổn giảm, tiền bạc sa sút, con cháu mắc bệnh khủng điên.vv....

Có nhiều người bạn ở xa có tiền đi tìm Thầy có danh, chí đến qua những nước ngoại tìm Thầy chữa trị. Không những tốn kém quá nhiều tiền, sức, bỏ công việc làm nhiều tháng, bệnh không giảm bớt chút nào, mà lại còn nặng hơn gấp đôi, lúc đầu chỉ vài ba vong nhập, đi xong về có thêm hàng trăm vong nhập nữa, không khác gì địa ngục trần gian, thật là đau khổ, tiền mất tật mang, mà không biết bày tỏ với ai, không biết tìm phương cách nào để chữa trị những bệnh nạn này ?

Chúng tôi có tìm đọc nhiều Kinh sách Phật cũng đoán nghi là : -Những trường hợp này có phải thân nhân của chúng tôi bị “bất hồn”, bị “nhập” rất nặng phải không Cô ? hay là do những vong của

“oán nghiệp, oan gia” tiền kiếp nhập để trả thù chẳng ? hoặc là bị các kẻ ác, thầy tà bắt hết cả hồn lẫn vía để khống chế ? như hiện nay đã lan tràn khắp nơi trên thế giới, nhà nhà đều bị những chứng bệnh kỳ quái này ? Nếu không mau chữa trị thì có lẽ chúng tôi sẽ bị đọa lạc vào 3 ác đạo, không bao giờ được làm người nữa, thì đừng nói chi đến 2 chữ “vãng sanh” ? thật khổ vô cùng tận !

Một duyên may có người tặng cho quyển “Thập Nhị Danh Sát Hối Diệt Tội”, chúng tôi theo đó hành trì mỗi ngày, và thường xuyên nghe những băng giảng, với những bài pháp trả lời Thư cho Những người Học Phật, thật vô cùng quý báu cho chúng tôi đang lênh đênh trên biển khổ mà gặp được cái phao. Cúi xin Cô cứu giúp, chỉ dẫn phương cách tu tập để chúng tôi giải những “Oán nghiệp” này. Làm cách nào để tránh khỏi những nạn tai vừa kể trên, sống hạnh phúc, tâm trí an bình để tu hành đến ngày nhắm mắt !

Còn trường hợp đã mắc phải những chứng bệnh vừa kể trên, có cách tu tập nào để cứu giải những vong “oan nghiệp” này không cô. Chúng tôi đại diện cho rất rất nhiều người ở khắp nơi cũng đang bị cùng một cảnh ngộ giống như chúng tôi đây. Chúng tôi xin vô vàn cảm tạ.

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT.

Một nhóm gia đình Phật tử phương xa đang sống với sự kinh hoàng và đau khổ.

Pt. Quả Thành (thay mặt cho tất cả)

ĐÁP :

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật,

Kính gởi tất cả những Liên Hữu,

Đọc suốt những lời tha thiết tỏ bày những sự việc khảo đảo trong gia đình quý vị, đã làm cho Bảo Đăng rất lấy làm xúc động và lo lắng cho quý vị rất nhiều.

Xin lập lại kỳ trước :

Trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có thuật chuyện ông Ngô Mao suốt đời tu hành chân chánh, làm mọi điều lành, mà lúc sắp chết bị giặc đâm bảy thương.

Khi người anh đến, ông bỗng tỉnh lại bảo:

- "Đời trước tôi tạo nhiều nghiệp ác, đáng lẽ phải còn đầu thai làm heo bảy kiếp nữa. Nhưng nhờ đời này tôi biết ăn chay niệm Phật, làm nhiều việc thiện nên chỉ chịu bảy vết thương để trả bảy kiếp làm heo ấy. Nay nghiệp ác của tôi được tiêu trừ, thời tôi sắp sanh về Tịnh độ".

Cứ theo việc ông Ngô Mao, kẻ không biết cho là tu hành mang họa. Chỉ chịu bảy vết thương trả xong bảy kiếp làm heo, nếu so lại thì việc tu hành đâu phải luống uổng và công đức trì Chú, niệm Phật chính thật không thể nghĩ bàn! Nhưng tu hành không phải mỗi người đều bị chuyển báo. Nếu kẻ có căn lành từ kiếp trước thì càng tu càng được an vui. Hành giả đừng in trí theo một phương diện trên mà sanh lòng e ngại và lo sợ cho việc tu tập của mình.

2/- Trường hợp cứ gặp hoạn nạn kéo đến, vong dựa nhập hoài làm cho bệnh tật triền miên thì phải nghĩ rằng :

- “Những kiếp trước chắc tôi đã gây tạo quá nhiều điều ác đức lắm, nên kiếp này mới bị hoạn nạn như vậy. Tôi đã giết hại quá nhiều người, nên họ theo dựa nhập để trả thù. Cũng may là kiếp này thân tôi không tạo thêm việc ác, tâm tôi không lạc vào đường (ác) cũ, mà lại gặp được Phật pháp tu hành. Tôi xin an phận và ấn nhẫn tu tập, làm mọi điều thiện, trì Chú Sát hối diệt tội, in kinh Phật bố thí, từ từ rồi nghiệp nặng cũng sẽ được nhẹ bớt. Vong nhập trong người “nhận

được” phước đức đó sẽ được siêu thoát, nhất là không bị đọa vào 3 ác đạo”.

Nên trách mình, chứ đừng trách Trời Phật, Thần Thánh mà mang thêm tội, nghiệp đã nặng lại càng nặng hơn.

Quý vị có đọc qua quyển Hồi Ký VÔ NIỆM TĂNG rồi, thì cũng thấy NGHIỆP LỰC LÔI KÉO trước phút lâm chung giữa người sống với đoàn ma quân ồ ạt kéo đến để đòi nợ máu !

Phải biết :

VẠN PHÁP DUY TÂM, SIÊU ĐOẠ DUY THỨC.

Tất cả mọi việc trên thế gian đều được điều khiển do cái TÂM (*thiện hoặc ác*) của chúng sanh. SIÊU hay ĐOẠ cũng được điều khiển do cái THỨC (*Chánh hoặc Tà*) của chúng sanh gây tạo ra hết cả. Vì thế SỨC NGHIỆP hiền hay dữ cũng từ đó mà sanh ra.

Như đã giảng ở trên rồi, các nghiệp quả từ vô thủy kiếp, nó nặng hay nhẹ, nó hiền hay nó dữ làm sao biết được, nghiệp của ai thì người đó phải tự trả. Phật, Bồ Tát cũng không thể giải dùm cho được, mình phải tự giải, tự xả bỏ, ẩn dật mà tu sửa, thì Phật mới cứu được.

Cho nên thường có câu :

Ai ăn nấy no, ai tu nấy chứng,

Nghiệp ai nấy mang, phước ai nấy hưởng.

Ai hay lên quan mới biết, siêu đọa tới chết mới hay.

Ngay cả những hàng Phật tử thường xuyên đi chùa, đi hành hương, tụng Kinh, niệm Phật, trì Chú, mang tiếng tu hành suốt bao năm mà chỉ sống trong “vọng tưởng, mê lầm, nhận giả làm thật”. Ai bảo gì nghe êm tai thì liền theo, ai rủ đi đâu cũng đi, chỗ nào đông, vui đều thích tới, mà không hề suy nghĩ chỗ đó có đáng cho ta tới hay không. Họ chỉ thấy trên lý thuyết, trên sách vở, nghe theo tiếng đồn thị phi, nghe trên Internet dạy tu gì cũng tu theo nhưng không phân biệt được chánh hay tà, đúng hay sai. Làm sao họ hiểu thấu được “sức định nghiệp” lôi kéo? Cho nên nghiệp nặng lại càng nặng hơn, thì khó mà “giải oan nghiệp” cho được.

Do thấy nghiệp lực của chúng sanh quá nặng nề, khó có thể giải thoát được, nên Phật, Bồ tát, Tổ sư vì lòng Từ Bi, muốn cứu giải các “oán nghiệp, bệnh nghiệp, nạn nghiệp, ma nghiệp, oan nghiệp” cho chúng sanh, nên đã để lại rất nhiều bài “Tâm chú” cũng là “thiện chú” và những Pháp bảo có công năng diệt tội, phước sanh, giúp giải nạn cho chúng sanh không thể nghĩ bàn. Pháp bảo của chư Phật đều từ bi và bình đẳng, cũng ví như trận mưa lớn từ trên Trời đổ xuống, không phân biệt giàu, nghèo, sang hèn, cây lớn, cây nhỏ hoặc đông dân hay ít dân chúng.vv.....Có cây nước thấm tới rễ, có cây chẳng thấm chút nước nào, có chỗ đây ập nước mưa, có nơi không có một giọt mưa nào cả.

Ấn Chú của Phật cũng y như thế, không phải ai trì Chú cũng đều được cảm ứng, được thành tựu đạo lực cả. Được hay không đều do nơi cái TÂM có trong, có sáng hay không, có TIN, thì mới có nhận”. Người mà không có tâm chân thật tu hành dù cho có trì bao nhiêu Phật Chú cũng không thể phát huy được “thần lực” của “Tâm Chú”, nên khó mà hóa giải được “Oán nghiệp”.

Phải phân biệt rõ một điều rằng :

- Trì Chú của tà giáo (ác chú) dễ thành vì có cái tâm tà ác càng nhiều thì càng mau thành tựu ÁC LỰC.
- Trì Tâm Chú của Phật (thiện chú) rất khó thành vì phải có được cái TÂM THIÊN, TÂM CHÂN thật, tâm đồng tử, tâm không chấp nhất, không tham sân, không mong cầu, có đức, có hạnh thì mới phát huy được thần lực, hào quang ngũ sắc của “chân thân” mới sáng ngời. Oán nghiệp dữ cách mấy cũng được tiêu trừ, oan gia đều siêu thoát hết cả.

Cho nên,

-Người có nghiệp quá nặng mà biết ăn năn sám hối, Trì Chú, tu tập đúng theo chánh pháp của Phật dạy, thì sẽ được nhẹ bớt từ từ, tai qua, nạn khỏi. Tuy vẫn còn bị khảo đảo, nhưng biết Niệm Phật, cũng được “đổi nghiệp vãng sanh” hoặc “thăng thiên”, bảo đảm không bị đọa vào 3 ác đạo.

-Người có nghiệp nhẹ thì sẽ được tiêu trừ, phước thọ tăng trưởng, an lành mà tu tập, không bị khảo đảo, sở cầu luôn được như ý. Nếu có nguyện lực cầu về Tây cảnh, kiêm thêm niệm Phật 30 ngàn câu mỗi ngày, tập tùy hỷ và xả bỏ, làm hạnh BỒ TÁT, hoằng dương chánh pháp, bảo đảm sẽ được vãng sanh Thượng phẩm.

Lại có trường hợp khác nữa là : Những người trong quá khứ nhiều kiếp trước và ngay cả trong đời này chuyên gây tạo vô số nghiệp ác, giết hại, cướp của, đánh đập, hành hạ người chết một cách tàn nhẫn, chia rẽ gia đình người, dùng tà thuật khống chế người để lấy tiền của, lấy vợ người, bắt cóc đàn bà con gái và giết cả hồn lẫn xác. Vì thế, kiếp này và những kiếp về sau phải trả những món nợ nào nặng nhất. Những oan hồn chết quá đau khổ đó chờ đợi suốt bao năm để trả mối “oán thù”. Do nơi sức hút mãnh liệt của NGHIỆP LỰC (như nam châm hút sắt, hễ nghiệp càng nặng, thì nam châm càng lớn, càng mạnh) tự nó hút vào (nhập vào) dễ dàng, không có gì có thể ngăn cản được.

Vì thế, phàm phu chúng sanh không có tu hành theo Phật pháp, khó mà thắng được SỨC hút của NGHIỆP LỰC.

Cho nên người mang danh là “chân” Phật tử (có Quy y), cần phải SÁM HỐI mỗi ngày, TRÌ CHÚ DIỆT TỘI, NIỆM PHẬT và TÂM PHẢI luôn QUÁN PHẬT nữa, tập khởi lòng TỪ BI HỖ XẢ (thì sẽ diệt được cái TÂM SÂN tức), tụng Kinh ĐỊA TẠNG để vun bồi thêm công đức và TRÌ CHÚ (thiện chú của Phật gia) để có thêm thần lực, đắp mền TỖ LÔ (của Phật) để hộ thân tâm không bị bóng quỷ đè, hoặc bị dựa nhập thêm (nghĩa là bệnh nghiệp đã nặng rồi lại càng nặng thêm).

Sau đó, đem hết công đức in Kinh, Trì Chú, tụng Kinh, Niệm Phật, Hỷ xả và tất cả mọi Phật sự, việc làm thiện... hồi hướng cho “oan gia, trái chủ”, nhất là phải xa bạn ác, kết thiện duyên với Minh sư (chân sư tu theo chánh pháp), Thiện hữu thì mới mong cứu vãng được “ngang trái” trong hiện đời, trước khi tuổi về già không bị oan gia kéo đến cản trở khi lâm chung và mới bảo đảm không bị sa đọa vào 3 ác đạo.

Để chứng minh cho bài pháp trên, Bảo Đăng xin gởi đến quý vị một trong số nhiều (có thể nói cả hàng chục ngàn, trăm ngàn, cho đến hàng triệu, hàng tỷ gia đình đang mắc phải những bệnh tật khó trị này, mà chính bản thân họ cũng không biết tại sao!) chuyện khó tin nhưng có thật, những người có đồng một cảnh ngộ thì sẽ tin ngay. Chuyện khó tin nhưng có thật của nhiều Phật tử ở khắp nơi đã đến chùa cầu cứu giúp giải những “Oán nghiệp”. Thư Học Phật số 94 kỳ này Bảo Đăng tuyển chọn 1 câu chuyện gần nhất đã xảy ra suốt thời gian từ ngày 16 tháng 11 cho tới 19 tháng 12 năm 2015 dương lịch của một Phật tử nam có Pháp danh là T.Mẫn như sau :

Trước khi đăng lên câu chuyện có thật này, chú T.M đã xin Bảo Đăng cho chú kể lại sự tình của một vài “ác nghiệp” quá khứ của mình đã kéo đến đòi nợ máu, hầu giúp được chút gì cho những người đồng một hoàn cảnh có thể cứu giải được “oán nghiệp” của mình phần nào, để hồi hướng cho những oan gia mà chú đã gây tạo trong quá khứ.

Kính gởi đến tất cả Phật tử hữu duyên đọc được lá thư này,

Cách đây 10 năm tôi là một sinh viên trẻ, mới ra trường từ tiểu bang Florida đến thành phố Tucson để tiếp tục việc học và an cư lập nghiệp tại đây. Tôi tìm đến chùa Pháp Hoa này xin được quy y và được Vô-Niệm Đại Sư Thích Hải Quang cho gia nhập vào đạo tràng của Thầy tu tập, tham

dự BQT 4 khóa trong mỗi năm và làm công quả như những Huynh đệ khác. Tôi được Cô thương giúp đỡ và chỉ dạy cho đời lần đạo. Thầy Bốn sư truyền giới BQT và dạy chúng tôi tu tập Mật Tịnh pháp môn mỗi khi Thầy trở về chùa từ tịnh thất gần thành phố Omaha tiểu bang Nebraska.

Trong suốt thời gian Thầy Bốn sư còn tại thế, huynh đệ chúng tôi thật vô vàn hạnh phúc. Học được cái hạnh từ bi của Thầy, học và hiểu được Mật Tịnh pháp môn hy hữu của Sư Tổ Đại-Ninh là Vô-Nhất Đại Sư đã khai sáng trước kia. Huynh đệ chúng tôi siêng năng tu tập, trì Chú rất là tinh tấn. Vì tất cả ai cũng còn là sinh viên sắp ra trường (*Bác sĩ, Dược sĩ, Kỹ sư.vv...*) chưa có ai lập gia đình cả, cho nên huynh đệ chúng tôi rất thương nhau. Trên từ Cô cho tới dưới chúng tôi đều có cái tâm “đồng tử” vô tư, vui vẻ, trong sáng và thật dạ tu hành cần cầu vãng sanh trong thời gian độc thân đó.

Sau khi ra trường, mỗi người đi mỗi nẻo lo sinh kế, có người lập gia đình ở phương xa..vv... Thịnh thoảng trở về chùa đồng tham dự khóa tu BQT, huynh đệ tha hồ hàn huyên tâm sự. Cô và Thầy rất vui khi thấy huynh đệ chúng tôi vẫn đoàn kết, quy tụ về chùa tu tập vẫn còn tinh tấn.

Phần bản thân tôi đã có sẵn cái bản ngã cứng đầu, trong gia đình tôi là người con khó dạy nhất, luôn làm cho cha mẹ buồn lòng, sân giận. Đó cũng là nguyên nhân tôi dọn về Tucson ở. Không hiểu sao tôi không thích nghe “người nữ” khuyên dạy, có thể nói thật là “ghét”. Tội nghiệp Cô thấy tôi cứng đầu, khó dạy càng làm cho Cô lo lắng hơn. Cô càng khuyên dạy những điều hay lẽ phải, nhân quả..vv...Tôi chưa hề khởi ý ghét Cô, nhưng tôi cứ vẫn khư khư giữ cái đầu cứng như đá không lay chuyển, cứ tưởng rằng mình làm đúng, mình thông minh, mình trẻ tuổi, mình giỏi rồi. Tôi dùng cái tâm ngu si, u ám, dốt nát và nặng nghiệp đó mà tự mình ra ngoài đời tranh đấu với cuộc sống, đương đầu với sự thật của nghiệp lực, mới biết nó mệnh mang khổ hải vô bờ bến.

Sau khi Thầy Bốn sư đã về với Phật rồi, huynh đệ chúng tôi từ đó không còn gặp nhau nữa, mỗi người mỗi ngã, mỗi chí hướng, mỗi nghiệp khác nhau, Thầy ra đi đã để lại cho chúng đệ tử tất cả “Pháp bảo” của Phật, cứ theo đó mà tu tập. Cho nên ai khôn thì nhờ, ai dại thì sa đọa vậy. Hiện giờ thì chưa biết ai hay ai giỏi, ai chánh ai tà, ai siêu ai đọa tới chết thì mới hay.

Từ đó, tôi xa chùa, rời bỏ Tucson. Cuộc đời tôi bắt đầu trôi nổi, sóng gió đã quá nhiều phen, bập bênh trên biển nghiệp, không còn được nghe những lời chỉ dạy, khuyên bảo chân thành và sự lo lắng của Cô nữa. Đôi khi ở phương xa tôi thỉnh thoảng hướng mắt về chùa, tưởng nhớ đến Cô mà nước mắt dâng trào, hối hận những việc mình đã làm Cô buồn và làm huynh đệ bất hòa.

Tôi không bao giờ ngờ rằng “nghiệp quả” phải trả trong kiếp này của tôi thật quá ư là “khốn” khổ và hoạn “nạn”, vô cùng cay đắng, khổ sầu. Tôi đi khắp nơi, nộp đơn khắp chỗ, nghề nào cũng xin mà vẫn không tìm được việc làm ở đâu cả, tiền bạc dần dà không còn một xu nào. Cái đói bắt đầu tìm đến tôi, lần lượt phải bán xe, bán computer, laptop, iPhone, đồng hồ đeo tay, rồi đến bán hết những gì tôi có để mua thức ăn. Sau cùng chỉ còn lại một bộ đồ cũ dính thân, tôi lê bước lang thang đây đó cũng chẳng có ai cho hoặc giúp đỡ chi cả. Tôi biết nghiệp ác của mình đã đổ ra rồi, nên ăn nhấm lê la kiếm ăn, tôi nhiều khi phải ngủ dưới cỏ, trong công viên, vỉa hè, quần áo bắt đầu rách. Tôi lê la đến những chỗ dành cho những kẻ ăn xin (*homeless*), xin quần áo mặc và thức ăn.

Khi mới đến những chỗ này, tôi còn cảm nhận được ở những nơi này có vô số “vong linh vất vưởng” loại nào cũng có cả. Chúng quấy phá tôi mỗi đêm, sau thời gian sống chung với họ, tôi không còn nhớ để tu hành, không còn nhớ tới chùa nữa. Tôi từ từ đã biến thành một con Ma vất vưởng (*còn thân người*) cũng giống như họ, nên không còn bị quấy phá nữa. Tôi không còn nhớ mình

là ai, tâm trí lơ đãng, mệt mỏi, biếng nhác, phản ứng rất chậm chạp. Đầu óc luôn trống rỗng, không suy nghĩ được gì hết, không còn phân biệt được đúng sai chi cả, mù mịt sống trong thành phố ma, vì cái vùng chỗ tôi đã ở trước kia, ngày xưa là một nghĩa trang lớn (*được sang bằng*). Đêm đêm thành phố Ma rất ư là nhộn nhịp, không khác gì cõi người sống cả. Họ (*hồn ma, quỷ*) già trẻ, sơ sinh rất đông (*có thể nói cả hàng trăm nghìn*), cũng có đủ thứ, có vợ có chồng, có con cái nữa, cũng có lãnh đạo, có lính quỷ dữ canh gác ngày đêm, vong hồn khó mà thoát ra cho được, vì Hồn vía của tôi cũng đã bị họ bắt nhốt trong đó lâu lắm rồi, cho nên hằng đêm tôi thường thấy mình là đồng bọn với họ, chung sống với họ rất tự nhiên.

Từ đó tâm trí tôi hoàn toàn đổi khác, lười biếng, ngo ngáo, không còn nghĩ nhớ gì nữa hết. Trong 6 năm đó tôi lang thang với thân xác không hồn, rày đây mai đó lê lét thân tàn từ thành phố này, qua đến tiểu bang khác.

Mãi đến đầu hè năm 2015 tháng Sáu tây lịch, một sự vô tình đưa đẩy tôi ngủ quên trên xe bus, đến trạm cuối có người kêu tôi dậy và nói :

-Tôi rồi sao không xuống đi? Xe không có chạy nữa.

Tôi giật mình mở mắt ngo ngác hỏi : *- Tôi đang ở đâu?*

Nghe tiếng nói : *- Tucson, Arizona.*

Tôi bước xuống xe theo họ, mà không nghĩ ra được gì hết. Ngồi trong trạm xe bus hàng giờ mà chẳng biết phải đi đâu! Sau nửa ngày ngồi thừ ngây dại ra đó, một tia sáng lóe lên trong tiềm thức. Tôi thấy mờ mờ hình dáng một ngôi chùa ngói đỏ, rồi tôi thấy dáng cao ốm gầy của một người mặc hậu vàng y đồ sáng rực nên không thấy rõ mặt, nói lời rất hiền từ : *- Sao con không về Chùa?*

Tôi giật mình! Thì ra mình đang ngủ ngồi trên ghế của trạm xe bus. Tôi ngo ngác ngo quanh thấy trên tường có mấy dòng chữ nhảy múa đập vào mắt tôi. Tucson, Tucson, Tucson...nơi mà tôi thương nhất.

Ngày hôm sau, tôi hỏi thăm và đi tìm đến nhà bần (*homeless*) để xin chỗ ở, quần áo rồi tôi lần mò đến chùa Pháp Hoa. Đứng trước cổng chùa thân thương, tôi cảm thấy hồi hộp và xao xuyến. Một cảm giác lạ chạy vào ký ức nhưng không nghĩ ra được chi cả. Thấy cửa mở, cảnh chùa trang nghiêm, có tiếng chú gi phất vang lớn tới ngoài đường. Gặp một bác lớn tuổi đi ra, thấy tôi bác bảo: “Vào đi cháu, đi cửa sau nhé”. Hình như bác đi mua gì đó. Tôi sợ sệt, khúm núm bước vào trong giống như người lạ đến lần đầu, chỉ có vài người trong chùa nhưng không ai nhận ra tôi cả. Trong khi còn đứng sớ rớ, tôi chợt nghe sau lưng có tiếng nói phất lớn, thanh tao với đầy oai lực, rất quen thuộc:

-Trời ơi! Mà đố hả MÃN? Sau mấy năm mà ra nông nổi này sao MÃN?

Tôi nhận ra Cô, nước mắt chảy dài. Tôi xin Cô lên lạy Phật, lạy Thầy. Nhìn ánh mắt từ bi của Phật, Bồ tát, Sư Tổ và Thầy bốn sư, với đầu óc tăm tối, trống rỗng, tôi cũng không biết phải nói gì nữa, chỉ thấy nước mắt mình cứ ràn rụa. Tôi ngồi trên chánh điện thật lâu như để tìm lại trong ký ức của mình hình như có một sự liên hệ mật thiết trong chùa này. Có cái nhớ cái không...

Tôi rất sợ cái oai lực của Cô nên không dám nhìn thẳng vào mắt Cô, cứ đứng một chỗ chỉ biết gật đầu mà thôi. Từ từ Cô nhắc lại những sự tình đã xảy ra trước sau, tôi cũng chẳng nhớ được bao nhiêu cả. Tâm trí cũng vẫn ngo ngác, chậm chạp. Cô nhìn tôi nói rằng :

-Cô để ý thấy con không còn nhớ việc gì cả, ngo ngác như người lần đầu mới tới chùa, phản ứng rất chậm lẹ, giống như người mất hết hồn vía vậy!

Cô dạy tôi lên lạy Phật, lạy Thầy xin sám hối. Tôi lên chánh điện quỳ khóc xin tha lỗi cho một đệ tử ngu si, dốt nát, vô phước, nghiệp tội quá đầy. Cô đã không xua đuổi tôi, bắt tôi đi cạo râu, cắt tóc,

tắm rửa, thay áo quần sạch khác. Dùng cơm xong, Cô bắt tôi lên chánh điện đọc kinh Sám Hối nữa, trì Chú cho thật nhiều để bớt đi trược khí, âm khí quá nặng đang bao phủ thân tâm tôi, đã làm cho Cô choáng váng, không đứng gần tôi được. Cô nói thật rằng:

-Không hiểu sao Cô không thể đứng gần T.Mã được vì có cái mùi rất là nặng nề! Có khi mùi rất tanh ói của cá, mèo, chó, heo, mùi ở dơ lâu năm, mùi thúi của xác người v.v...Hay là khi ở trong nhà ăn xin đã bị bắt hồn rồi? Những vong khác nhập vào cho nên không còn nhớ gì hết. Con phải trì Chú cho có lực thật mạnh để nó hiện ra thì mới biết rõ được. Từ lúc con về đây là Cô ngửi được những mùi này khắp chùa rất nặng nề, hình như họ theo con kéo về chùa đông lắm!

Cô thấy tôi ho hoài nên tuần sau Cô chở tôi đi khám bác sĩ, lo thuốc men cho tôi, chở đến nhà kho để lấy giấy tờ tùy thân mà tôi đã cất giữ trong đó hơn 6 năm qua. Cô đã giúp tôi trả cho họ phân nửa và phụ dọn dẹp nhà kho để trả lại cho người ta. Trong lúc đó trời chuyển mưa to gió lớn đã thổi giấy tờ bay tùm lum, cô không có áo mưa, áo lạnh chỉ cả mà Cô vẫn từ bi, vui vẻ chạy lượm từng tờ giấy, từng tấm hình của tôi mà run lập cập. Tôi chạy vô nhà kho lấy một cái áo lạnh cũ của tôi đưa cho cô mặc cho đỡ lạnh nhưng cô lắc đầu nói:

- Không! Thà cô chịu lạnh chứ không dám mặc áo có vong ở trong đâu!

Nhờ phước của Cô nên tôi xin được việc làm ở Tempe, AZ. Cô giúp tôi tiền để đặt cọc mượn chỗ ở và để dành tiêu xài cho đến ngày tôi lãnh lương. Cô bỏ hết thì giờ của Cô đi mua sắm cho tôi tất cả những đồ dùng trong nhà. Cô tự lái xe chở tôi từ Tucson đến chỗ ở mới. Cô lại còn dạy tôi phải trì Chú tu tập lại. Lòng từ bi của Cô thật vô vàn to lớn, lúc nào cũng hoan hỷ và thương đệ tử hết lòng, tận tình giúp đỡ mọi việc từ tinh thần cho đến vật chất. Với ơn đức to lớn này thì dù trọn kiếp tôi cũng chưa báo đáp hết được.

Mỗi cuối tuần tôi đi xe bus (Greyhound) về chùa tu tập, trích máu tả kinh để chuộc lại những lỗi lầm của mình và hồi hướng cho oan gia trái chủ v.v...

Trong khi ngồi trì Chú khoảng 2 tiếng cho thật mạnh thật nhất tâm, tôi chợt thấy hiện ra rất đông bóng vong linh già, trẻ, sơ sinh, thai phụ. Họ xúm lại chửi mắng tôi thậm tệ! Tôi sợ quá, vội chạy xuống cho Cô biết. Cô liền hỏi lớn:

-Những vong linh nào đang ở trong người thằng này? Lên tiếng cho Cô biết để Cô giúp cho giải những oan nghiệp mà được siêu thoát. Đừng có sợ, làm hồn ma vất vưởng đói lạnh khổ lắm...

Cô giảng khai thị thật nhiều với họ thì từ miệng tôi chợt lên tiếng xưng là:

-Tôi là Đại Ca ở nhà ăn xin cùng với tất cả những vong này. Vì trong quá khứ thằng này ỷ làm quan lớn, thông minh, tài trí, dùng mọi thủ đoạn đã tàn nhẫn giết hết tất cả người trong làng chúng tôi bắt kể già trẻ, con nít, sơ sinh, thai phụ, súc vật chỉ vì muốn giữ cái chức quan của mình. Chúng tôi theo nó trả thù nhiều kiếp rồi, không kiếp nào để cho nó làm được một việc gì nên thân cả. Ngày xưa nó thông minh, trí huệ bao nhiêu, giờ nó phải ngu si, u ám bấy nhiêu, lê lét thân tàn, đi ăn xin mới xứng với cái nghiệp quả của nó!

Cô giảng pháp cho họ nghe, Cô bảo tôi phải sám hối với họ, lạy đầu đập xuống đất để xin tha thứ. Tôi vừa khóc vừa lạy sám hối. Cô hứa với họ sẽ mua cho quần áo đẹp, giày vớ, đầy đủ thức ăn ngon và giúp cho họ được siêu thoát kiếp ma đói lạnh. Ban đầu họ nhất định không chịu tha nhưng Cô vẫn từ bi thuyết giảng không ngừng. Sau cùng, Cô cho họ uống nước Chú thì tâm sân hận của họ dịu xuống. Họ xin Cô trì Chú cho họ được siêu, xin lá Chú và xin sữa, quần áo, mền ấm cho mấy đứa bé sơ sinh nữa. Thật là đoạn trường! Con nít mới đẻ cũng không tha! Thật quá ác độc! Họ còn

cho biết có mấy bà đang có thai, mấy ông già bị đui bị què cũng bị chính tay tôi giết hại.

- Kể đến hàng ngàn vong linh người, thậm chí có cả tôm, cua, cá, rắn, rùa, cá sấu, chó sói v.v... cùng những vong ăn xin khác cũng đã bị bắt hồn nhốt trong thành phố “MA” này. Những vong này biết được tôi thường ngày đi ngang qua nên đã bám sát, nhập trong người tôi để được thoát ra ngoài và theo tôi về Chùa. Khi vô được trong chùa thì chúng xuất ra, vì thế mà cô người được mùi của chúng không sai. Khi gặp Cô chúng chạy vào một chỗ sợ sệt. Cô hỏi họ muốn gì thì họ quỳ xin Cô giúp cho được siêu vì họ rất khổ và đói lạnh. Trước khi quy y Cô đã từ bi giảng pháp, khai thị cho họ nghe và quy y cho đồng một Pd. Thiện Tâm (*là vong người*) và Thiện Tánh (*là vong thú*).

Tuần sau tôi cũng lại kéo cả đám ma quý, thú khác về chùa nữa. ĐNgọc đang nằm ngủ dưới đất thì bật ngồi dậy nói rằng: “Con thấy có con “cá ngựa” đang nằm trên võng kế bên”. Cô kêu nó ra hỏi, nó xin Cô cho nó được về biển Nam Hải. Cô vui vẻ nhận lời rồi Quy-y cho nó với Pd. Đăng Ngự. Cô đã cho nó uống nước Chú, tặng cho lá Chú đeo trước ngực, đội trên đầu để hộ thân. Cô trì Chú giúp cho nó được toại ý.

Tôi tự biết trong thành phố đó đều là những người bị bắt hồn hết cả. Chính hồn của tôi cũng bị bắt nhốt trong đó nhưng không biết ở đâu vì thành phố ma này quá lớn.

Tôi rất hối hận cho những tội lỗi của mình sao quá tàn ác! Tôi thành tâm sám hối, trích máu tả Kinh đại thừa hồi hướng cho những người đã bị tôi giết và cầu mong Phật, Bồ Tát, Thầy tha thứ tội lỗi cho tôi.

Cô Bảo Đăng từ bi chỉ dạy cho tôi phải nỗ lực trì Chú thật nhiều vì tôi không còn nhớ bao nhiêu. Mỗi lần về Chùa Cô bắt tôi trì Chú mãi không ngừng nghỉ. Đang ngồi nhất tâm trì Chú tu với Cô, tôi chợt thấy trong đám đông có một con quỷ đang đứng trong thành phố ma, quay đầu lại khi nghe Cô kêu tên. Tôi thấy nó có 2 cái răng nanh dài, lông lá mọc đầy mình, quần áo rách nát, tả tơi chỉ còn vài miếng vải trên thân, râu tóc dài phủ mặt, 2 mắt đỏ ngầu như 2 ngọn đèn, ngơ ngác khi nghe kêu tên mình. Tôi không dám kêu Cô vì thấy Cô đang trì Chú không ngừng, tiếng Cô càng mạnh, càng oai hơn, hai tay kết ấn. Tôi cảm được nó về trước cổng nhưng Hộ Pháp không cho nó vào.

Chợt nghe Cô lên tiếng nói: - *Xin Hộ Pháp cho nó vào.*

Quỳ trước chánh điện, nó khóc. Cô ngưng trì Chú, giảng pháp và rày la nó. Cô hỏi tên tuổi nhưng nó không nhớ, chỉ lắc đầu, tiếng khè khè phát ra từ miệng của tôi, mắt mở lớn ngó qua ngó lại...Cô trì Chú vào ly nước, đưa cho nó uống. Sau khi uống hết ly nước chú xong, nó không còn khè khè nữa mà nói ra tiếng người rõ hơn.

Cô hỏi: - *Còn nhớ chùa không?* Nó nói: - *Dạ nhớ.*

Con bị bắt hồn bao lâu rồi? - *Dạ, gần 10 năm !*

Cô hỏi: - *Còn nhớ pháp danh của mình không?* Nó lắc đầu.

Cô quy y cho nó với Pháp danh mới là Đăng Hòa, ngày xưa là Tuệ Mẫn. Mẫu nhiệm một điều là sau khi nó uống hết ly nước mà cô mới trì Chú xong, tất cả lông trên người rụng hết, 2 răng nanh cũng rụng, tiếng quỷ khè khè không còn nữa, trí nhớ trở lại từ từ nhưng chưa đầy đủ. Cô đốt lá chú cho đeo cổ, đốt quần áo, giày, vớ, thức ăn, kinh, chuỗi cho nó.

Cô bảo ĐHuệ quét hết những lông rụng dưới đất, dùng nước Chú để rửa gạch vì rất độc.

Cô nói :

- **Hồn bị bắt trên 10 năm sẽ thành quỷ, thành thú tinh. Cho nên cha mẹ, con cháu, ông bà chết lâu quá mà không được siêu cũng sẽ hành quỷ, thành thú tinh, không còn nhớ tên nhớ con cháu chi cả. Nhiều người không biết cứ cúng và cầu xin gia tiên phù hộ cho làm ăn buôn bán phát đạt**

v.v...May mắn đâu không thấy chỉ thấy ma quỷ đến đầy nhà dựa nhập chồng con, khảo đảo vô cùng đau khổ!

Cô bảo nó nhập vào xác được rồi đó nhưng nó chưa chịu vào. Cô hỏi tại sao chưa vào vậy, có điều gì vương vấn cứ nói Cô giúp cho. Nó cúi đầu chấp hai tay nói lý nhí trong miệng, đương nhiên nó mượn miệng tôi để trả lời. - *Dạ, xin Cô từ bi cứu 2 con của con!*

Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi : - *Ủa, con đã có 2 con hả? Nó gật đầu.*

Cô kêu tôi hỏi : - *Sao Cô hỏi con trong thời gian rồi bỏ Tucson có vợ con gì chưa thì con trả lời KHÔNG?*

Cô hỏi ĐHòa có biết chúng đang ở đâu không, có phải thành phố ma không. Nó gật đầu, quỳ chấp tay, mặt ngó xuống.

Cô kêu ĐHuệ dọn chỗ cho chúng ngồi kể tôi. Cô kết ấn, trì Chú hướng về thành phố ma và kêu 2 đứa nhỏ bảo chúng theo hào quang này mà đi về chùa gặp cha. Cô cũng có xin Hộ Pháp cho chúng vào trong chánh điện. Không đầy 1 phút chúng đã ngồi kể bên tôi! Chúng co quắp người lại, sợ hãi tột độ vì thấy Hộ Pháp cao lớn, mặt đầy uy nghiêm, tay cầm gươm báu, hào quang rực rỡ. Chúng cũng khề khề, có 2 răng nanh, lông lá đầy người, không áo quần chi cả. Cô bảo ĐHuệ lấy sữa, apple sauce, bánh mềm, 2 bộ quần áo, mền, vớ cho em bé khoảng 1 tuổi. Cô cho chúng uống nước chú, cho đeo lá chú để chúng có được thân người. Chúng không biết dùng bình sữa, chỉ dùng lưỡi liếm sữa mà thôi. Cô quy y đồng Pd. Thiện Tâm. Xong rồi Cô hỏi ĐHòa :

- *ĐHòa, con kiểm xem trong xác con còn thiếu mấy cái hồn nữa?*

Nó nói rằng : - *Dạ, còn thiếu 2 cái hồn và 3 cái vía nữa và có nhiều vong.*

Vậy là từ bấy lâu nay trong xác tôi chỉ có 3 cái vía mà không có 3 hồn và 4 vía!

Cô hỏi tiếp: - *Vậy con có thể xem mấy hồn vía còn lại của con đang bị nhốt ở đâu không? Nó im lặng suy nghĩ cũng khá lâu...*

- *Dạ, con chỉ thấy kể một cái sân cỏ lớn, có hồ nước tròn, có dây xích và có rất nhiều người qua lại. Hồn thứ ba có một bà già giữ, đẩy chiếc xe nhỏ có nhiều lon, không rõ là ở đâu.*

Cô bảo tôi và ĐHòa nhất tâm trì Chú để có thể cảm nhận được. Mấy huynh đệ ở chùa xúm lại tra lục những chỗ có đông người qua lại trong thành phố Tucson bao gồm những công viên, sân vận động, trường đại học v.v...vì những chỗ này mới có sân cỏ lớn. Hai tiếng đồng hồ tra lục thẩm thoát trôi qua, sau cùng tìm được chỗ này: dưới cầu thang của nhà sách nằm ở tầng hầm (Student Union) của đại học Arizona, cách chùa không xa.

Cô dạy:

- *Con thật là may mắn! Không phải ai ai cũng có thể đem hồn về được đâu. Có nhiều trường hợp bị bắt, bị nhập là do oán nghiệp khác nhau. Chính bản thân người đó phải có thật TU, có TRÌ CHÚ của Phật, phải tin nhận, có tâm tha thiết muốn cứu thì Cô mới giúp được. Còn như không tin nghiệp quả, luân hồi, không tin có tiền kiếp, vị lai, không tin có quỷ, có thú tinh, không tin có địa ngục, thiên đường, Phật quốc, nhất là không có trì chú bao giờ thì khó mà cứu lắm. Vì chính họ phải tự thấy cái nghiệp ác trong quá khứ của mình gây tạo mới tìm ra nguyên nhân cái chết của oan gia, tên tuổi, vào thời đại nào và sự liên hệ hai bên v.v...thì mới có thể cứu giải được.*

Tôi tiếp tục trì Chú. Cô kết ấn, trì chú, không đầy 1 phút hồn thứ hai đã ngồi trong chánh điện. Cô hỏi còn nhớ tên không, bị bắt bao lâu rồi. Nó (hồn thứ 2) trả lời : - *Dạ, 6 năm.*

Cô hỏi tiếp còn nhớ gì nữa không kể xem. Nó suy nghĩ một hồi nói:

-*Dạ, con thường bị cô rầy vì cứng đầu không nghe Cô dạy bảo.*

Cô cười, cho nó uống nước chú, đeo lá chú, đốt quần áo, giày vớ, thức ăn và quy y lại. Nó bảo:

-Không phải một mình con bị bắt mà rất là đông. Hầu hết những người làm việc trong khu đó như giáo sư, học sinh nào đi ngang qua mỗi ngày đều bị bắt hết. Họ rất đói lạnh nên yếu lắm. Cô giúp họ ra được không?

Cô lắc đầu nói:

- Những người đó không có “duyên” với Cô nên không thể cứu được. Hiện nay có biết bao nhiêu người bị quỷ ma nhập, bị bắt hồn rồi nên họ không tin là mình bị bắt hồn và bị quỷ nhập! Dù là Phật tử nhưng không tu theo chánh pháp của Phật dạy, không có chuyên trì Chú, nên không có trí huệ sáng để tin nhận, khó thể giúp được. Họ phải có cái “chánh lực” rồi Cô mới giúp được.

Kể đến, huynh đệ lục tra kiểm bà già lợm lon.

Sư huynh Đ.TH nói thỉnh thoảng có đi ngang chỗ đó và thấy một bà khoảng 50 tuổi thường đẩy chiếc xe chợ chở đầy ắp lon, chai v.v...Sắc mặt giống mặt phù thủy vậy! Biết bà ấy ở đâu mà tìm đây?

Cô nói : - Chuyện đó tính sau, giờ cho 2 cái hồn của Đ.Hòa vào xác, cho hồn 2 đứa nhỏ siêu trước.

Cô trì chú cho 2 hồn vào xác nhưng họ không thể nào vào được vì trên mình tôi đeo đầy cả lá chú, áo chú, khăn chú v.v...=Cô bảo tôi cởi hết ra thì mới vào được. Thật không sai, sau khi tôi cởi hết ra thì họ nhập vào dễ dàng. Tôi rùng mình vì cảm có khí lạnh vào người. Sau đó, Cô kêu tất cả huynh đệ đồng hộ niệm cho 2 đứa nhỏ siêu thoát.

Trước khi bắt đầu hộ niệm, cô bảo tôi có muốn nói vài lời gì với 2 con không. Tôi ghen ngào không biết phải nói cái gì nữa vì tôi đâu có vợ bao giờ, cũng chưa bao giờ quan hệ với phụ nữ mà tự nhiên hôm nay lời ra 2 đứa con trai được 1 tuổi! Trong khi tôi còn lúng túng chưa biết phải nói gì thì Cô chắc đọc được ý nghĩ của tôi nên vui vẻ và giảng giải rằng:

-Những hồn ma vất vưởng lâu ngày thì sẽ thành quỷ rồi thành tinh nếu chưa được siêu. Sau vài chục năm, vài trăm năm, vài ngàn năm tùy theo sức “oán nghiệp” nặng nhẹ, nếu vẫn chưa được cứu độ thì sẽ bị tan hồn! Hồn của con đã rời khỏi xác 10 năm, sắp thành quỷ, thành tinh, có con cái với ma nữ, sanh ra con ma, con quỷ không có gì kỳ lạ cả. Chuyện này ngày xưa và hiện đời có thiếu gì, tại vì bị rồi nên giấu mà thôi.

Tôi nghe Cô giảng như thế nên nói vài lời khuyên 2 đứa nhỏ ngoan ngoãn theo Bồ Tát tu tập để được về cõi Trời. Ba sẽ tu, trích máu tả Kinh, hồi hướng cho 2 con.

Tôi cùng tất cả huynh đệ niệm Bồ Tát giúp cho chúng. Riêng Cô kết ấn trì chú đưa chúng đi, tôi ngó lên thấy chúng bay lên trời. Chúng chấp tay quay lưng lại ngó xuống tôi lần cuối làm cho tôi cảm động, nước mắt chảy dài. Chưa bao giờ tôi có được cảm giác ấm lòng này. Tôi lạy cảm tạ ơn Cô cứu độ. Mấy chốc đã qua 3 giờ sáng, tội nghiệp Cô vì tôi mà thức cả đêm và mấy huynh đệ phải đi thi ngày mai nữa.

Thứ Bảy tuần sau, như thông lệ Cô trích máu tả kinh Hoa Nghiêm vào lúc 12 giờ khuya. Sau khi tất cả huynh đệ đã tu xong lúc đó là 10 giờ tối thứ bảy, Cô bảo tôi quỳ trước tượng Bồ Tát cầu xin và trì Chú nữa cho thật nhiều thì hồn thứ ba của tôi sẽ tự trở về.

Chợt miệng tôi nói ra tiếng người nữ trẻ : - Hộ Pháp không cho tôi vào!

Cô ngồi vào ghế, bắt ấn nói lớn : - Xin Hộ Pháp cho bà ta vào chánh điện.

Đ.Ngọc chạy lấy gối cho bà ta ngồi.

Cô chỉ vào tôi hỏi : - Bà biết thằng này không? Bà gật đầu.

Cô nói tiếp rằng :

- Hôm nay bà tới tôi sẽ giúp cho 2 người giải oan nghiệp, chứ ngoài ra tôi không có ác ý hại bà chi cả. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa 2 người trong quá khứ, sự hận thù đã mang đến kiếp

này thì phải không nhỏ. Kiếp này nó mất hết tất cả, cuộc đời nó trôi nổi, bàn cùng đã trả nghiệp ác cũng khá nhiều rồi nên tôi xin bà hãy tha thứ cho nó đi.

Tôi quỳ lên xin bà tha thứ. Bà nổi giận nói lớn rằng :

- Không bao giờ tha thứ! Mà lấy tao làm vợ, rồi đánh đập, hành hạ tao! Chưa hết nữa mà còn đem thân tao bán cho động mại dâm! Mà còn tàn ác giết hại hàng ngàn hàng vạn người vô tội khác! Tội mà cao tới trời mà chỉ sám hối đôi ba câu, rót vài giọt nước mắt cá sấu là hết tội sao! Mạng con người rẻ thế! Kiếp này mà phải thân tàn ma dại! Tất cả những người mà giết sẽ không để cho mà làm nên một tích sự gì cả! Phải lê lét ngoài đường để xin ăn cho đến khi nào tất cả những người mà giết được siêu hết thì mới xứng đáng cái tội của mà!

Bà nói với Cô: - Chẳng này không xứng đáng để cho Cô giúp vì nó không biết ơn Cô đâu!

Tôi quỳ khóc:

- Nếu không nhờ bà nói ra những tội ác ngày xưa thì tôi sẽ không hiểu tại sao mình lại “ghét phụ nữ” đến vậy. Kiếp này tôi luôn gặp toàn phụ nữ chửi, nhưng tôi chỉ kính sợ mỗi Cô Bảo Đăng mà thôi. Ngoài đời tôi luôn gặp bất hạnh, người thì ngu si dốt nát, nghèo khổ, bị cha mẹ đuổi xua, huynh đệ xa lánh, làm cái gì cũng trật, nói ra điều gì cũng sai trái hết. Đi làm chỗ nào cũng bị mất việc, cái gì có cũng mất hết, một xu cũng không còn, không nơi nương tựa. Tôi phải lê la xin ăn, tìm việc làm khắp chỗ cũng chẳng có, phải ngủ ở những nơi nhà bần. Tôi đập đầu nơi đây, xin bà tha thứ cho những tội ác tôi đã gây tạo trong quá khứ đã làm cho bà khổ đến chết.

Bà lắc đầu không nghe, vẫn khư khư nổi giận. Sư huynh ĐTh, nghe thấy vậy xin phép Cô cho nói vài lời. Tôi tưởng huynh đệ bênh nhau, không ngờ bị chửi một mách thật dài thật xứng đáng và thật chí lý vô cùng.

-Những hạng đàn ông khinh rẻ đàn bà, đánh vợ, dìm vợ là thứ không phải người! Không có đàn bà sẽ không có đàn ông. Nam, nữ cũng đều là con người bình đẳng do cha mẹ yêu thương mà sanh ra, thì tại sao lại khinh nữ trọng nam? Nếu ĐHòa có duy nhất một đứa con gái thật đẹp, thật ngoan mà bị thằng chồng đánh đập đến chết hoặc bán vào động mại dâm thì chắc ĐHòa làm cha sẽ hài lòng và vui sướng lắm vì đứa con yêu quý được đánh đập và hành hạ mà?

Đặt mình vào hoàn cảnh của bà này mình sẽ làm gì? Lấy mạng đền mạng! Lấy máu trả máu để rửa mối hận nổi nhục này!

ĐHòa phải lấy lòng ăn năn, sám hối mà chuộc tội, nhận biết rõ mình là kẻ quá tàn nhẫn, quá ác độc mà nguyện chừa bỏ. Phải thương trọng người nữ, học hỏi những lời hay ý đẹp, đâu phải phụ nữ nào cũng ngu dốt, chỉ biết lo trong bếp và đẻ con thôi đâu! Nhìn ra ngoài xã hội ngày nay xem, đàn bà làm quan tòa xử án, giáo sư, thống đốc, bộ trưởng, làm tình báo, làm trong Cục Điều Tra Liên Bang FBI, luật sư, bác sĩ, ca sĩ, kỹ sư, cảnh sát, làm vợ đảm đang, vợ chồng phu, ích tử v.v...Một người phụ nữ khéo léo, trí tuệ, vừa sanh con nổi dõng, làm đẹp mặt cho chồng, vừa làm lợi ích cho xã hội, nước nhà. Có người còn đi làm kiếm tiền để giúp cho chồng đi học thành danh nữa.

Đàn bà nếu mà kẻ ra cho hết thì đàn bà làm được rất nhiều việc hơn đàn ông. Đàn ông nếu chỉ biết gieo giống, ý mạnh hiếp yếu thì là đồ vô tích sự, thế thôi!

Ngày xưa có câu :

Chồng khôn vợ dại mang hài, Vợ khôn chồng dại có ngày làm quan.

ĐHòa nên bỏ những cái tánh ích kỷ, ganh tỵ, đố kỵ đó đi mà phát tâm quý trọng người nữ, sám hối, làm tất cả điều lành để hồi hướng cho những người mình đã giết hại, đánh đập v.v...suốt 3 năm tinh tấn không bỏ sót ngày nào thì mới mong được bà đây tha thứ.

Tôi khóc lớn, thật lòng hối hận, dập đầu xuống đất lạy xin tha mạng nhưng bà ấy cũng vẫn không chịu tha cho tôi.

Cô Bảo Đăng vẫn im lặng, hai tay luôn bắt ấn, lắng nghe. Cô dịu dàng nói:

-Thôi được rồi, bà hãy cho nó thêm thời gian để sám hối. Vậy trước khi bà đi về, tôi tặng cho bà một ly nước Chú và một lá Chú để đeo cổ giúp cho tâm bà được nhẹ nhàng mà tha thứ cho nó.

Cô liền trì chú vào ly nước và lá chú đưa cho ĐTh đốt.

Sau khi bà uống hết ly nước Chú, Cô hỏi :

-Trước khi đi bà có thể cho tôi biết tên không, bao nhiêu tuổi để biết mà hồi hướng?

Thật là nhiệm màu hết sức, bà bật khóc, chấp tay xá Cô nói rằng:

-Thưa Cô, nhờ nước Chú nên giờ con mới nhớ được tên của mình, mới biết thật sự mình là ai, bao nhiêu tuổi!

Tôi vẫn khóc, vẫn tiếp tục lạy van xin tha thứ, nguyện trích máu tả kinh, tu hành, in Kinh bố thí, làm tất cả điều lành, nhất là sẽ quý trọng phụ nữ v.v...

Cô liền giảng nhân quả, luân hồi, khai thị ân oán, báo oán và nghiệp làm hồn ma v.v...

Bà liền quỳ lạy Cô nói:

- Thưa Cô, con tên thật là DƯƠNG TRƯƠNG THIÊN LÝ, 18 tuổi. Kiếp trước con là Thiên Lý tiên nữ, ở cung của Diêu Trì Tây Vương Mẫu. Con là người “biên soạn nhạc và vũ đạo” trên thiên giới. Vì khởi lên một niệm sai lầm nên con bị phạt xuống trần cho tới nay. Con thật vô cùng hối hận, con thành tâm sám hối với Tam Bảo. Xin Cô giúp con được trở về thiên giới, ơn này con xin ghi lòng.

Cô gật đầu tán thán. Cô quy y, ban cho Pháp danh là Đăng Lý và nhận làm đệ tử đầu tiên của Cô. Cô nói rằng :

- Cô chưa bao giờ nhận hồn ma nào làm đệ tử cả. Ngày xưa con là tiên nữ, ngày nay con là Phật tử. Cô nhận con là đệ tử của Cô thì phải nghe lời Cô dạy. Con sẽ được thăng hoa, giới phẩm sẽ cao hơn kiếp xưa. Con nên phát tâm “xả bỏ” những oán thù thì mới tu theo Phật được. Sau này gặp lại nhau ở cõi Tây Phương, không còn luân hồi sanh tử hoặc đọa lạc trong ba ác đạo nữa.

Hiện cô có 2 đứa con tên Sheala và Thiện Tánh đang làm giáo thọ (dạy Phật lý) ở Thiên giới. Sư Ông Thích Hải Quang ở Cực Lạc thỉnh thoảng cũng có đến chỗ này giảng pháp nữa. Chùa này của Quán Thế Âm Bồ Tát đó, con lên đó sẽ gặp hết và giúp đỡ cho con.

Đăng Lý chấp tay nói: **- Đệ tử Đăng Lý xin đánh lễ Sư Phụ, con xin được theo Bồ Tát để tu học!**

Cô gật đầu, hứa khả nói:

- Vậy chúng ta nên thành kính niệm QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT thì sẽ được Ngài tiếp dẫn.

Tất cả chấp tay niệm Bồ Tát thật hùng, thật mạnh. Tôi tự thấy Đăng Lý tuyệt đẹp, mặc áo trắng xóa dài phủ tới đất, dịu dàng của một tiên nữ, dưới chân đã có đám mây ngũ sắc rồi. Đăng Lý chấp tay nói với Cô:

- Con kính chào Sư Phụ, Bồ Tát đang chờ con. Con không biết hôm nay Sư Phụ trích máu tả Kinh. Vậy mỗi khi Sư Phụ trích máu tả Kinh, con sẽ về và cho tiên nữ xuống múa những vũ điệu do con sáng tác như vũ điệu Hoa Mai và rải hoa cúng dường Tam Bảo.

ĐNgọc nghe vậy, vội hỏi có phải chị là Hằng Nga không? Đăng Lý lắc đầu cười rất dịu hiền. Mọi người chấp tay vui mừng đánh lễ Bồ Tát. Mùi hương thơm của hoa sen tỏa khắp chánh điện. Đăng Lý nói với tôi:

- Trong quá khứ ĐHòa gây tạo quá nhiều nghiệp ác đã hình thành bộ sao Hình-Y-Riêu hội chiếu trong lá số Tử Vi bốn mạng nên luôn luôn bị vong dựa nhập, khó tránh lắm. ĐHòa phải biết hổ thẹn mà chân thật sám

hồi, trung hiếu với Sư Phụ, triệt để nghe theo lời Sư Phụ dạy, không được phản. ĐHòa phải giữ lời phát nguyện của mình, trì Chú cho thật trong sáng với tâm chân chánh thì hồn vía còn lại sẽ tự về nhập xác. Trong 3 năm nếu tinh tấn tu hành, Đăng Lý sẽ tha thứ.

Đăng Lý đành lễ sư phụ, nói thêm vài lời:

- Hiện đang lập đông, con vừa nghĩ ra tựa đề cho vũ điệu mới là “Mùa Đông Ấm Ấp Tình Phật Pháp”, vũ điệu 3 tầng hoa sen tượng trưng 9 phẩm vãng sanh Thượng, Trung Hạ. Con sẽ dâng cúng đường Tam Bảo khi sư phụ tả kinh tuần sau.

Cô gật đầu hoan hỷ và tán thán. Sau khi tôi trích máu tả Kinh, đem hết công đức đó hồi hướng cho Đăng Lý và 2 con thì ba hôm sau tôi mơ thấy Đăng Lý đi với Bồ Tát và nói với tôi rằng:

-ĐHòa cho Đăng Lý gởi lời cảm ơn Sư Phụ vì Đăng Lý đã được Bồ Tát thu nhận vào chùa tu trên thiên giới. ĐHòa cố gắng tu sửa, giữ tâm thiện, giúp Sư Phụ làm Phật sự lập công với Tam Bảo để chuộc tội.

Tôi giật mình, lòng vui mừng hơn bao giờ hết.

Đây chỉ mới bắt đầu cho trang thứ nhất của những nghiệp tội mà tôi đã gây tạo từ vô thủy kiếp. Kiếp này trôi nổi trong biển nghiệp mệnh mông, tôi cũng chưa biết sẽ giải được bao nhiêu vì nghiệp cũ sẽ còn đổ ra suốt cuộc đời này. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để tu sửa, làm mọi điều lành, trích máu tả Kinh mỗi thứ bảy để hồi hướng cho những vong linh do tôi giết mà vẫn chưa được hóa giải, nhất là hồi hướng cho 2 con của tôi được thường trụ cõi trời và Đăng Lý được theo Bồ Tát tu hành vãng sanh Cực Lạc.

Sau cùng tôi xin sám hối với Tam Bảo, với Thầy bốn sư, với Cô, và tất cả anh chị gần xa trong đạo tràng mà niệm tình tha thứ cho những lỗi lầm của tôi lúc trước. Nam mô Chứng Minh Sư Bồ Tát tác đại chứng minh. Pt. Đăng Hòa D.H.

Quý vị thấy sao về câu chuyện vừa kể trên?

Thật là khó tin, nhưng có thật đó quý vị! Còn nhiều chuyện khó tin hơn ngàn lần nữa kìa. Ngày xưa chúng sanh sống trong đạo đức, tâm tánh thật thà, chất phát, hiền lành. Đời cũng như trong cửa đạo, chân thật tu hành cần cầu giải thoát. Không biết nhiều thủ đoạn để giết hại người nên có nhiều người được thành Phật, thành Tổ.

Ngày nay văn minh hơn, tân tiến hơn, khoa học hơn đã làm cho con người mất đi hết tình người. Cũng chỉ vì hai chữ TÌNH, TIỀN nên đã làm cho nhiều người trở nên ác hiểm, tranh nhau giết hại, ếm đố nhiều không thể nghĩ bàn. Vàng thau lẫn lộn, tà chánh khó phân. Người, thú, quỷ, tinh khó mà nhận diện được. Vì thế mà hiện nay nhà nhà khổ sầu, biển nghiệp mệnh mang khó mà cứu giải được. Kẻ đạo vào 3 ác đạo nhiều vô kể số, còn kẻ được đầu thai làm người, thăng thiên lại vô cùng ít ỏi thì nói chi đến 2 chữ vãng sanh ư?

Kiểm lại những bệnh tình kinh niên, sự khảo đảo trong gia đình của mình và ngoài xã hội nặng hay nhẹ mà có thể quyết đoán được “oán nghiệp” trong quá khứ của mình gây tạo nhiều hay ít, hiền hay dữ, mà phát tâm Sám hối tu sửa thân tâm. Bảo Đăng xin gởi đến quý liên hữu đang tu theo Tịnh Độ những lời khuyên chân thành nhất.

Miệng niệm Phật, tâm phải quán Phật,

Nếu quán sai, hồn vía sẽ phai.

Thân người mất khó mà lấy lại,

Tâm có Phật, thành Phật chẳng sai!

BTG. Bảo Đăng (cẩn bút)

SOUP MÌ RAU CẢI (5 tô)

Phần 1:

2 hộp nước lèo chay 32oz. x 2 = 64 oz.
4 cups nước lạnh (hoặc dùng nước lèo hết cũng được)
2 củ carrot (cắt xéo ½ in dày)
2 cộng rau cần tây (cắt làm 4)
1 củ gừng (lớn hơn ngón chân cái, đập dập)
1 hộp nấm rơm 7.4oz (whole staw mushroom) bỏ nước.
1 muỗng ăn canh. cải bắp thảo (rửa sạch cắt)
1 ½ muỗng cafe muối, 2 ăn canh nước tương
2 cục đường phèn (bằng ngón chân cái)
1 muỗng ăn canh đường cát trắng
1 muỗng ăn canh bột nêm (hoặc bột lèo chay)
½ bắp cải nôi (cắt làm 4), 1 muỗng ăn canh dầu ăn

Phần 2:

1 bít Mì vắt (5 cục)
1 cây chả lụa chay nhỏ hoặc ham chay (cắt mỏng chiên hơi vàng)
1 hộp trứng cúc (bỏ nước), 2 muỗng ăn canh hành phi khô (nếu thích), Ngò (cắt khúc 2 in)

Bỏ hết vô nồi nấu, khi carrot mềm, cho bắp cải và 1 muỗng hành phi vào. Bật nồi nước khác để trung mì. Mỗi tô một vắt mì, nước sôi cho mì vào đếm tới số 10, lấy mì ra cho vào tô, múc nước lèo với rau cải, cho chả, trứng cúc lên trên, hành phi, ngò.

CÀ RI BÁNH MÌ

Phần 1:

3 củ khoai tây đỏ (bào vỏ, cắt 15, ngâm 2 cups nước, 1tbsp muối)
1 hộp tàu hũ reg. (cắt 4 x 4 = 16 miếng dài) chiên hơi vàng.
2 cây tàu hũ ky ống khô (bẻ ngắn 3in, chiên giòn)
1 muỗng ăn canh cà ri bột
1 ½ muỗng cafe muối
4 cups nước lạnh (hoặc nước lèo chay)
2 muỗng ăn canh bột nước lèo chay
½ Ớt Độ bít cà ri dầu Mã Lai (3oz. Malaysian curry chay)
½ củ hành tây (cắt làm 3, nếu thích)
3 lá chanh tươi (của thái land dùng để nấu cà ri)
2 cục đường phèn bằng ngón chân cái
½ hộp thơm cục, lấy 1/3 nước thơm (nếu thích)

Phần 2:

1 lon nước cốt dừa (hiệu Mae ploy)
1 muỗng ăn canh bột bắp (hòa tan với 2 muỗng ăn canh nước)

Cho hết vào nồi đun cho khoai mềm, cho nước dừa và bột bắp vào đảo lên đều, bớt lửa nhỏ, 5 phút tắt lửa. Ăn nóng với bánh mì, hoặc bún, cơm. Ghi chú: Nếu không muốn nước cà ri sệt sệt, khô cho bột.

GỎI ĐU ĐỦ

2 cups ham chay (loại nào cũng được), cắt miếng dài khoảng ½ in dày.
2 muỗng ăn canh dầu
1 muỗng ăn canh dầu hào nấm. 1 muỗng ăn canh đường cát.

Phần 2:

1 trái đu đủ tươi (hoặc mua đã bào sẵn)
2 muỗng ăn canh pine nuts (đậu từ trái thông), hoặc đậu phộng đâm nhỏ.
Rau răm (cắt nhỏ)
2 muỗng ăn canh chà bông chay có rong biển

Phần 3:

¼ cup nước tương, ¼ cup và 1 muỗng ăn canh đường cát, ¼ cup nước,
½ cup dấm đỏ, ớt trái hoặc tương ớt.
Mỡ lửa lớn, cho dầu vô chảo, cho ham, dầu hào vào xào hơi vàng, bớt lửa, rắc đường xào lên đều, hơi cháy vàng là được. Sắp theo trong hình, cho nước tương vào nhiều mới ngon

